

WEINGARTIA TROLLII

Ton Pullen

Deze soort is in 1978 als zelfstandige soort beschreven door Rudolf Oeser. Hij vernoemde de soort naar de botanicus Dr. Wilhelm Troll uit Mainz. De geslachtsnaam Weingartia dateert al uit 1937. Werdermann noemde dit geslacht naar Wilhelm Weingart [1856-1936], fabrikant en cactuskenner uit Georghenthal. De Engelsman John Donald combineerde de naam in 1979 om tot Weingartia neocumingii ssp. sucrensis var. trollii. Pilbeam (1985) handhaaft dit taxon onder W. trollii Oeser, dus als zelfstandige soort, met als argument, dat meer veldonderzoek eerst maar eens meer duidelijkheid moet bieden over de status van deze taxa. Hunt (1992) brengt het genus Weingartia in zijn geheel over naar Rebutia. De hier besproken plant heet daar Rebutia neocumingii. Ook Ritter's W. sucrensis, waar Donald deze soort bij indeelt, wordt door Hunt bij R. neocumingii ingedeeld. Weingartia neocumingii of, zo U wilt Rebutia neocumingii is hier dus een 'verzamelsoort' geworden. Zoals uit bovenstaande blijkt, sluit ik mij hier aan bij de visie van Pilbeam:

“Laten we het eerst maar eens grondig uitzoeken, voordat we steeds maar meer wirwar van namen creëren”. Deze Weingartia valt temidden van de andere soorten van dit geslacht vooral op door de helder oranje bloemen. Volgens de literatuur kunnen de bloemen ook een steenrode kleur hebben. Zelf heb ik dit nog nooit waargenomen. Mijn drie exemplaren bloeien allen oranje. Volgens de beschrijving vormt de plant een niet-spruitende bol, die een doorsnede van 10 cm kan bereiken. Op latere leeftijd kan de plant kort-zuilvormig, tot een hoogte van 13 cm uitgroeien. Er zijn ongeveer 13 ribben, die spiraalsgewijs om de plant lopen. De areolen, die wollig zijn, staan ongeveer 15 mm uit elkaar op de ribben. Zij worden groter en wolliger in de bloeizone. Het is moeilijk onderscheid te maken tussen rand- en middendorens. De bedorning varieert in kleur van licht geelbruin tot donker grijsbruin. De bloemen, die zoals gezegd oranje tot steenrood kunnen zijn, zijn trechtersvormig en ongeveer 3 cm in diameter. De vrucht is roodbruin. De zaden zijn

Weingartia trollii
Foto van de schrijver

bruin-zwart. Mijn plant op de foto is nog veel kleiner, ongeveer 5 cm in diameter, en staat in een vierkante 7 cm pot. Veel weingartia's kunnen meerdere malen per jaar bloeien, waarbij opvalt, dat deze planten meerdere bloemen uit één aureool kunnen ontwikkelen. De foto bij dit artikel is gemaakt op 2 juni. Dat had gemakkelijk ook een andere datum kunnen zijn: ze bloeien de hele zomer door! Weingartia's zijn planten, die bij uitstek geschikt zijn voor iedere cactusliefhebber. Zij zijn relatief eenvoudig uit zaad op te kweken. Na twee tot drie jaar bezit U bloeibare planten, die elk jaar rijker gaan bloeien. Ze groeien goed in elk goed grondmengsel. Ook de culture in neutrale substraten, zoals lavagruis, levert geen enkel probleem op. De planten krijgen in het voorjaar langzaam wat meer water, volop water in de zomer en de gebruikelijke koele, droge overwintering. Kweekt U deze planten vooral in de volle zon, zodat de planten een mooie

compacte groei vertonen. Tenslotte wil ik U nog vertellen, dat deze soort afkomstig is uit Bolivia, waar zij groeit in de buurt van Sucre op een hoogte van 2800 m. Deze soort is bekend onder veldnummer KK 1594.

Literatuur:

- Oeser, R. (1978): KuaS 29 - 6, p. 129.
Donald, J.D. (1979): *Ashingtonia* 3, Weingartia suppl., p. 137
Haage, W. (1985): *Kakteen von A bis Z*. Leipzig-Radebeul
Pilbeam, J. (1995): *Sulcorebutia and Weingartia – a collector's guide*. London.
Hunt, D. (1992): *Cited Cactaceae checklist*. Kew

Adres: Rinkslag 19, 7711 MX Nieuwleusen

Dit artikel werd in **Succulenta** 78:1 (1999) (bldz. 3-4) gepubliceerd.

Overgenomen met de toelating van de schrijver en de uitgever.
